

Nietvelt excelleert als berustende echtgenote

Theater

Nooit van elkaar van Jon Fosse door Toneelgroep Amsterdam. T/m 19/5 Stadsschouwburg, Amsterdam. Inl: toneelgroepamsterdam.nl

Door KESTER FRERIKS

De wijnglazen blinken. De tafel is voor twee gedekt. Een getrouwde vrouw wacht op haar man; ze zegt: „Meestal komt hij nooit zo laat.” Telkens blikkt ze gespannen naar buiten. Met die gebaren en dat ene zinnetje is de onheilspellende toon van *Nooit van elkaar* (1994) door de Noor Jon Fosse gezet. Het is zijn eersteling, en bevat alle elementen van later werk.

Chris Nietvelt als de vrouw speelt verstillend en ingehouden. Als de man, vertolkt door Gijs Scholten van Aschat, uiteindelijk wel komt, zelfs in gezelschap van een jong meisje, dan suggereert ze dat ze hen niet ziet. De titel maakt duidelijk dat het echtpaar, gevangen in huwelijksseur, elkaar niet zal verlaten. Met een mengeling van jaloezie en berus-

ting slaat Nietvelt haar man en het meisje gade. Misschien bestaat het meisje niet eens, is zij een fantoom.

Alles is raadselachtig in *Nooit van elkaar*. In de regie van Ivo van Hove (zijn eerste Fosse) blijven de geheimen in tact. Scholten van Aschat speelt welbewust een wat afgetobde man, als acteur laat hij elke schijn van brillen in zijn spel varen. Dat is knap. De toeschouwers zijn gevangen in de claustrofobische wanen van de vrouw. Daarom is het moment dat ze de vierde wand doorbreekt en een bezoeker op de eerste rij een glas wijn aanbiedt, opmerkelijk. Even is ze niet alleen. Verzucht ze kort daarop dat er helemaal „niemand in haar huis is”, dan komt die eenzaamheid des te harder aan.

Jon Fosse heeft een traditie in het Nederlandse theater waarin extreme ingetogenheid de boventoon voert. Van Hove is een regisseur die altijd dynamiek nastreeft. Schrijver Jon Fosse heeft hem tot fraaie versobering geïnspireerd. En een prachtig acterende Chris Nietvelt draagt daartoe een van haar fraaiste rollen bij.